

Arrest

**nr. 68 593 van 17 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekende partij stelt dat onderhavige vordering gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen eveneens een beroep inhoudt tegen de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid, bedoeld de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

1.2. De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als

annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoekende partij maakt evenmin duidelijk waarom dit *in casu* wel het geval zou zijn.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Bander Anzali. In Iran werd u vele keren gearresteerd voor allerhande zaken zoals het dragen van de verkeerde kledij, accessoires en foute kapsels. Telkens werd u na een aantal uur terug vrijgelaten. Op zeventienjarige leeftijd werd u gearresteerd omdat u met uw vriendin op straat liep. Na vier dagen vasthouding door de Sepah e Pasdaran (korps van revolutiewachters) werd u naar het comité gestuurd waar u één nacht heeft verbleven. Van daaruit werd u naar de rechtbank gebracht. De rechter vroeg u of u met het meisje wou huwen. U weigerde en werd veroordeeld tot 74 zweepslagen. Uw vriendin kreeg 50 zweepslagen. Een andere keer werd u, op beschuldiging van het drinken van alcohol, naar de rechtbank gebracht. De rechter vroeg de eigendomsakte van uw vader als borg. Doordat uw vader met de eigendomsakte kwam toen de rechtbank al gesloten was en het net voor het weekend was werd u drie dagen naar de gevangenis gestuurd. Toen uw vader kwam met de borg werd u vrijgelaten. Omdat u geen rustig kind was en vaak in de problemen kwam in Iran vroeg uw vader u op een gegeven ogenblik wat u wou doen met uw leven. Omdat uw vrienden in Korea verbleven besloot u ook naar Korea te gaan. Met uw eigen paspoort en een visum geregeld door de smokkelaar ging u op weg. Na acht jaar verblijf in Korea was u het beu. U besloot terug te keren naar Iran. U ging naar de Iraanse ambassade die u een laissez-passer bezorgde. Aangekomen in de luchthaven van Mehrabad werd u een nacht ondervraagd. Daarna mocht u beschikken. U leerde een meisje kennen en besloot te trouwen. Samen met een vriend die autohandelaar was sprak u ook af om met hem samen te werken. Op een gegeven ogenblik kreeg u van één van uw vrienden, A. (...), een CD die hij van Teheran had meegebracht. Het was een CD waarin gespot werd met allerlei geestelijken en hoog geplaatsten in Iran. Zo werd er ondermeer gespot met president Ahmadinejad, de geestelijke leider Khamenei en ex-president Rafsanjani. U toonde de CD aan uw vriend S. (...) die vroeg of hij een kopie kon krijgen. U gaf een kopie en uw leven ging verder. In de 2de maand van 1387 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met april – mei 2008 Europese tijdrekening) stonden opeens 3 personen van Ettelaat (ministerie van informatie) aan de deur. U werd meegenomen naar Ettelaat van Bander Anzali. Er werd u gezegd dat ze wisten dat u de CD aan S. (...) had gegeven en ze wilden graag van u weten wie de personen waren die de CD hadden gemaakt. Gezien u dat zelf niet wist kon u het hen ook niet zeggen. U werd hard geslagen. Na 17 dagen te hebben doorgebracht in een kleine kamer werd u naar een andere kamer gebracht waar u zich kon douchen. Bovenaan de douche zag u een venster. U klom tegen de muur aan omhoog en slaagde erin het venster te openen en erdoor te kruipen. U liep naar de villa van uw vriend A. (...) waar u een week bent gebleven. A. (...) ging uw broer opzoeken en hij vernam dat Ettelaat de dag van uw vlucht of de dag daarna was langsgelkomen op zoek naar u. U verliet Bander Anzali en ging naar uw zus die in Teheran woont waar u een maand heeft gebleven alvorens het land te verlaten. In die periode ging u bij de politie + 10 (private ondernemers die onder toezicht van het NAJA (Niru-ye Entezami-ye Jomhour-ye Eslami (General Police Department) paspoorten uitreiken) navraag doen of u een paspoort kon krijgen. Er werd u echter gezegd dat u een verbod had om het land te verlaten. Daarom zocht u een smokkelaar en met een vervalst paspoort en visum verliet u Iran, richting België alwaar u op 29 juli 2008 asiel heeft aangevraagd. Na uw vlucht vernam u dat uw broer werd meegenomen voor ondervraging. Tevens werd hij op een dag geslagen door Ettelaat. Ook uw vader werd mondeling opgeroepen bij Ettelaat. Er werd hem gezegd dat u niets hoefde te vrezen bij terugkeer.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: het paspoort waarmee u Iran heeft verlaten, uw boekje van burgerlijke stand (shenasnameh), uw nationale kaart (Karte-e Melli), uw legerkaart, een medisch attest uit België en een brief gericht aan het Commissariaat-generaal omtrent de vrijlating van S. (...).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd een vrees voor vervolging

in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dienen een aantal tegenstrijdigheden te worden opgemerkt tussen uw opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal waardoor de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnd wordt. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat, toen de autoriteiten u kwamen arresteren, zij een huiszoeking hebben gedaan en daarvoor in het bezit waren van een huiszoekingsbevel. Dit huiszoekingsbevel zou, nog volgens uw verklaringen, afkomstig zijn van de rechter (CGVS I p. 14-15). Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat, toen de autoriteiten u kwamen arresteren, zij een huiszoeking hebben gedaan maar dat u niet weet of zij een huiszoekingsbevel hadden aangezien ze niets hebben getoond (CGVS II p. 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u uw eerdere verklaringen (CGVS II p.9). Een loutere ontkenning is echter geen uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheid.

Voorts verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat de autoriteiten twee dagen na uw vlucht uit de arrestatieplaats van Ettelaat bij uw thuis zijn langs geweest op zoek naar u (CGVS I p. 12). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dan weer dat de autoriteiten dezelfde dag van uw vlucht of de dag erna bij u thuis zijn langs geweest op zoek naar u (CGVS II p. 6). Ook verklaarde u in eerste instantie dat u het paspoort waarmee u Iran heeft verlaten zelf afhaalde bij de politie + 10 (CGVS II p. 9), terwijl u tijdens uw derde gehoor verklaarde dat u de smokkelaar geld had gegeven waardoor hij het paspoort voor u is gaan afhalen (CGVS III p. 5). Daarenboven verklaarde u tijdens uw eerste gehoor tot tweemaal toe dat u één maand bij uw zus hebt gewoond alvorens het land te verlaten (CGVS I p. 4, 13). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dat u twee maanden bij uw zus heeft gewoond alvorens het land te verlaten (CGVS II p. 7). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u telkens "ongeveer" heeft gezegd, dat u de dagen niet geteld heeft en dat u met uw gedachten op 1000 plaatsen zit (CGVS II p. 10). Deze verklaring is geen uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheid. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij/zij de door hem aangehaalde asielrelaas nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft. De beslissing van een asielzoeker om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat u met uw hoofd op 1000 plaatsen zit en u aldus verward bent, doet geen afbreuk aan deze plicht.

Dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig op de helling staat, blijkt tevens uit een aantal ongerijmdheden. Naast het feit dat er weinig geloof kan gehecht worden aan uw spectaculaire en probleemloze ontsnapping uit een douchecel in een arrestatiehuis van Ettelaat, is het eveneens hoogst merkwaardig dat u, nadat u ontsnapt bent uit de handen van uw autoriteiten, probeert om een paspoort te bekomen om Iran te verlaten. Uw verklaring hiervoor, dat u enkel naar de politie + 10 bent gegaan en daar geen mensen zitten die arrestaties verrichten (CGVS I p. 13) doet geen afbreuk aan het feit dat u, nadat u gezocht werd door uw autoriteiten en de doodstraf vreest bij een nieuwe arrestatie, u van plan was het land op legale wijze te verlaten. Dit is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en ondermijnt bijgevolg op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten.

Dat er aan uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht blijkt tevens uit het feit dat u geen enkel (begin van) bewijs van de door u ingeroepen feiten hebt aangebracht. Zo beschikt u over geen enkel document (convocatie, gerechtelijk stuk, informatie van de rechtbank) dat de door u aangehaalde problemen enigszins kan staven. Daarenboven legde u bijzonder vage en weinig aannemelijke verklaringen af omtrent uw juridische situatie. Zo verklaarde u eerst dat u geen idee heeft of er reeds een gerechtelijke procedure tegen u werd opgestart, of u reeds in beschuldiging werd gesteld noch of u reeds veroordeeld bent bij verstek (CGVS I p. 15). Later verklaarde u dan weer dat u nog niet in beschuldiging bent gesteld aangezien u nog niet voor de rechtbank werd gebracht (CGVS II p.7). U zou nog geen convocaties hebben ontvangen aangezien u niet aanwezig bent in Iran en er bijgevolg geen rechtzitting kan plaatsvinden (CGVS II p.8). Deze verklaringen houden geen steek aangezien de autoriteiten, indien zij u daadwerkelijk willen vervolgen, u zonder problemen kunnen veroordelen bij verstek.

Ook omtrent de problemen die uw broer zou hebben ondervonden na uw vertrek uit Iran legde u vage en incoherente verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat men na uw vertrek uit Iran uw broer thuis is komen arresteren en hem drie dagen heeft vastgehouden voor ondervraging (CGVS I p. 3). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dat de autoriteiten uw broer thuis zijn komen meenemen. Toen u gevraagd werd voor hoelang hij dan wel werd meegenomen verklaarde u dat dit misschien één of twee dagen was (CGVS II p. 3). Daarenboven had u vernomen dat uw broer na uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal, op straat enkele klappen

had gekregen (CGVS II p. 3). Tijdens uw derde gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat uw broer op straat werd tegengehouden, geslagen en achteraf werd meegenomen voor een aantal uren (CGVS III p. 3). Hier kan nog aan toegevoegd dat u beweerde uw zaak niet opgevolgd te hebben (CGVS I p. 15). Noch had u sinds uw aankomst in België in juli 2008 geïnformeerd naar wat er gebeurde met S (...), u deed dit pas nadat er expliciet achter S (...) gevraagd werd tijdens uw derde gehoor in januari 2010 (CGVS III p. 3). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikte en zich hierover ook niet diepgaand en grondig geïnformeerd heeft, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw asielaanvraag is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielaanvraagder kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij / zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn /haar vluchtaanvraag.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er dan ook toe te besluiten dat er aan uw asielaanvraag geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Betreffende het feit dat u illegaal het land zou hebben verlaten (CGVS II p.11), dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat iemand die Iran illegaal heeft verlaten enkel beboet kan worden of gedurende één of twee dagen opgesloten kan worden.

De door u neergelegde documenten kunnen geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw boekje van burgerlijke stand, uw nationale kaart en uw legerkaart tonen uw identiteit en afkomst aan, wat hier niet ter discussie staat. Het paspoort waarmee u Iran heeft verlaten toont aan dat u Iran op illegale wijze heeft verlaten maar doet geen afbreuk aan uw eerdere intentie om Iran legaal te verlaten noch aan het feit dat een illegale uitreis louter wordt bestraft met een geldboete of een opsluiting van één of twee dagen. Het medische attest uit België toont aan dat u in België uw rug heeft laten nazien. De brief omtrent de vrijlating van S (...) heeft uzelf opgesteld en is aldus niet afkomstig van een objectieve bron.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet. Voorts roept zij een schending in van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Verzoekende partij gaat hierbij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

3.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielaanvraagder zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs

zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.3. Waar verzoekende partij betoogt wel degelijk te hebben aangetoond dat zij zonder enige reden het slachtoffer werd van vervolging door de Iraanse autoriteiten en hiervoor op summiere wijze haar relaas schetst, dient te worden opgemerkt dat een loutere herhaling van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

3.2.4.1. Verzoekende partij gaat voorts niet akkoord met de motivering dat de vastgestelde tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van haar relaas ondergraven. Immers, deze mogelijke inconsistenties zijn in geen geval doorslaggevend, te meer nu ze niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Bepaalde twijfels over elementen uit het verhaal ontslaan verwerende partij hoe dan ook niet van haar taak om de vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade te toetsen.

Verzoekende partij geeft duidelijk aan geen nauwkeurige of gedetailleerde verklaringen te hebben afgelegd in verband met het afhaken van haar paspoort bij de politie +10, het moment waarop de Ettelaat haar precies is gaan zoeken bij haar thuis en de periode waarin ze bij haar zus logeerde. Deze punten kon zij zich namelijk niet meer juist herinneren.

Verzoekende partij onderstreept echter wel dat zij duidelijk de redengeving waarom zij niet vreesde te worden opgepakt bij het aanvragen van een paspoort bij de politie +10 heeft weergegeven. Toen zij vernam dat een officieel verbod was uitgevaardigd om het land te verlaten, is zij evenwel onmiddellijk op illegale wijze naar het buitenland gevlucht.

Betreffende de haar aangewreven onduidelijkheden over het al dan niet voorhanden zijn van een huiszoekingsbevel op het moment van haar arrestatie, stelt verzoekende partij dat zij voorhiel er geen te hebben gezien, maar er van uit te zijn gegaan dat de Ettelaat hierover beschikte.

3.2.4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat een asielrelaas niet louter op strijdigheid met algemeen bekende feiten kan worden ongeloofwaardig bevonden – immers geeft niet elk asielrelaas inhoudelijk aanleiding tot een dergelijke mogelijke toetsing – maar volstaan vastgestelde tegenstrijdigheden in de opeenvolgende verklaringen betreffende specifieke gebeurtenissen die de asielzoeker zouden zijn overkomen of desbetreffende onwetendheden en/of vage verklaringen om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

Waar verzoekende partij voorhoudt reeds te hebben verklaard waarom zij er geen erg in zag om zich tot de politie +10 te wenden teneinde een paspoort aan te vragen, dient te worden aangestipt dat een loutere verwijzing naar eerder afgelegde verklaringen geen ontcrachting inhoudt van de desbetreffende motivering. De Raad herhaalt dat het aan verzoekende partij toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij met voormelde referentie aan haar eerder gedane uitleg niet in slaagt. De gevolgtrekking dat de geloofwaardigheid van haar vrees op fundamentele wijze wordt ondermijnd door het feit dat verzoekende partij, naar eigen zeggen vrezend voor de doodstraf bij een volgende arrestatie, een paspoort wilde aanvragen teneinde het land op legale wijze te verlaten, blijft derhalve onverminderd overeind. Het zinnens zijn op legale wijze het land van herkomst te verlaten en zich hiertoe te richten tot officiële instanties is volstrekt ongerijmd met het zich bewust zijnde van het gegeven bij detectie door de autoriteiten de doodstraf te riskeren.

Betreffende het verweer dat verzoekende partij tijdens haar arrestatie geen huiszoekingsbevel zag, maar er vanuit ging dat de Ettelaat dit wel bij zich had, merkt de Raad op dat een dergelijk betoog niet te rijmen valt met de initieel door haar voorgehouden bewering. Immers, tijdens het eerste interview antwoordde verzoekende partij volmondig “ja” op de vraag of men tijdens haar arrestatie over een huiszoekingsbevel beschikte (administratief dossier, stuk 15, CGVS verhoor 21/04/2009, p. 14), zonder hieraan ook maar enig voorbehoud te koppelen. Voorts nuanceerde zij “*Ik denk dat mijn zaak wel gelinkt is met de rechtbank want het huiszoekingsbevel komt van de rechter die het heeft gegeven*” (administratief dossier, stuk 15, CGVS verhoor 21/04/2009, p. 15). In voormelde verklaringen, die

duidelijk niet voor interpretatie vatbaar zijn, gaf verzoekende partij aldus expliciet te kennen honderd procent zeker te zijn van het voorhanden zijn van een huiszoekingsbevel. Tijdens het tweede interview ontkende zij evenwel iets dergelijks te hebben beweerd en beperkte zij zich tot het formuleren van het volgende antwoord: *“Ze hebben niets getoond, maar da’s Ettelaat hé. Voor ik naar Korea ging zijn ze bij mij thuis ook binnengevallen toen ik daar met mijn vriendin was, ze deden ook een huiszoeking en hebben ze ook niets getoond”* (administratief dossier, stuk 8, CGVS verhoor 21/08/2009, p. 8). Het zich in het tweede verhoor beperken tot een ontkenning en het voorhouden dat het typisch is voor de Ettelaat niets te tonen is flagrant strijdig aan het op ondubbelzinnige wijze stellen dat de Ettelaat wel over een huiszoekingsbevel beschikte en hieruit zelfs te concluderen dat haar zaak gelinkt is aan de rechtbank. Voormelde tegenspraak tussen het eerst bevestigen en vervolgens ontkennen van dit huiszoekingsbevel kan gezien het aanvankelijk terugkoppelen van dit bevel naar het bestaan van een rechtszaak niet worden weerlegd door de bewering in het verzoekschrift te hebben voorgehouden *“dat hij geen huiszoekingsbevel heeft gezien maar er wel van uitging dat ze deze in hun bezit hadden”*.

Waar verzoekende partij nog opwerpt geen nauwgezette verklaringen te kunnen afleggen vermits zij zich bepaalde punten niet meer juist kan herinneren, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte, accurate wijze aanbrengt. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Van belangrijke feiten in het leven van een persoon die beweert ze te hebben meegemaakt – meer in het bijzonder wanneer de Ettelaat na haar ontsnapping reeds bij haar thuis op zoek kwam naar verzoekende partij, de periode dat zij alvorens het land te verlaten was ondergedoken bij haar zus en wie het paspoort ging afhalen bij de politie +10, al dan niet verzoekende partij zelf – kan immers worden aangenomen dat ze in het geheugen van de betrokkene zijn gegrift. Vermits verzoekende partij geen medisch attest neerlegt waaruit zou blijken dat zij met psychische problemen worstelt die haar cognitieve geheugen aantasten, kan er redelijkerwijs worden verondersteld dat zij voormelde eenvoudige gebeurtenissen, die allen in rechtstreeks verband staan met haar vlucht naar het buitenland, wel degelijk op een coherente en nauwgezette wijze kan weergeven. Het feit dat verzoekende partij geen enkele poging onderneemt om de desbetreffende inconsistenties inhoudelijk te weerleggen, maar erin berust simpelweg te refereren aan haar slechte geheugen ter zake, ondergraaft wederom de geloofwaardigheid van haar beweerde problemen.

3.2.5.1. Daarnaast kan verzoekende partij zich niet verzoenen met de motivering dat de vage en incoherente verklaringen aangaande de problemen van haar broer de geloofwaardigheid van het relaas verder ondermijnen. Immers, de bestreden beslissing hield geen rekening met het feit dat verzoekende partij Iran reeds had verlaten toen haar broer werd opgepakt en zij aldus afhankelijk was van *“externe informatie”*.

Haar abrupte vlucht uit Iran verklaart eveneens het niet op de hoogte zijn van een mogelijke veroordeling bij verstek.

3.2.5.2. De Raad merkt in de eerste plaats op dat van een asielzoeker redelijkerwijs wordt verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren hoe zijn persoonlijke problemen evolueren teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van zijn actuele vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. Het nalaten zich op een gedegen wijze te informeren over het verder verloop van de situatie wijst op een grove desinteresse en doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Het feit dat verzoekende partij als kandidaat-vluchteling zich logischerwijze niet meer in haar land van herkomst bevindt, rechtvaardigt in geen geval het niet op de hoogte zijn van het verloop van de problemen die dermate zwaarwichtig waren dat ze haar ertoe dreven haar land van herkomst te verlaten.

Voorts dient te worden aangestipt dat verzoekende partij omtrent haar juridische situatie niet enkel vage verklaringen aflegde, maar zichzelf tevens tegensprak door eerst voor te houden dat zij niet wist of zij het voorwerp uitmaakte van een gerechtelijke procedure (administratief dossier, stuk 15, CGVS verhoor 21/04/2011, p. 15) en nadien te verklaren dat zij nog niet in beschuldiging kan zijn gesteld vermits daarvoor een overlevering aan de rechtbank noodzakelijk zou zijn (administratief dossier, stuk 8, CGVS verhoor 21/08/2011, p. 8). Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt dat haar ignorantie over een eventuele veroordeling bij verstek plausibel is gelet op haar abrupte vlucht naar het buitenland, dient aldus te worden vastgesteld dat deze onwetendheid geenszins strookt met de eerder door haar beweerde onmogelijkheid in haar land van herkomst bij verstek te worden veroordeeld.

Het verweer als zou het voor verzoekende partij omwille van *“externe communicatie”* niet mogelijk zijn om de juiste details te achterhalen betreffende de problemen van haar broer kan evenmin worden

bijgetreden. Immers, verzoekende partij gaf meermaals te kennen dat zij niet in het minst was geïnteresseerd in de evolutie van haar eigen moeilijkheden en dat ook haar ouders de situatie niet opvolgden (administratief dossier, stuk 15, CGVS verhoor 21/04/2009, p. 15). Evenmin spande zij zich in om verdere informatie in te winnen over S., die nochtans aan de basis lag van haar problemen en wiens situatie essentieel verbonden was aan die van haar (administratief dossier, stuk 15, CGVS verhoor 21/04/2009, p. 15 en stuk 5, CGVS verhoor 15/01/2010, p. 3). Daarnaast getrooste zij zich geen enkele moeite om tijdens een telefoongesprek met A. haar problemen aan te snijden (administratief dossier, stuk 5, CGVS verhoor 15/01/2010, p. 4). In het licht van deze grove desinteresse voor zowel haar eigen problemen als die van S. is het dan ook niet ernstig te noemen dat verzoekende partij voorhoudt dat zij wél belangstelling zou tonen voor de moeilijkheden van haar broer, waarbij zij haar gebrekkige kennis ter zake volledig verbindt aan de mogelijk niet ideale communicatiemiddelen. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat deze flagrante ignoranties en zelfs ongerijmdheden enkel en alleen te wijten zijn aan verzoekende partij zelf, die volstrekt onbekommerd leek te zijn om het verdere verloop van de door haar opgeworpen, levensbedreigende problemen in Iran. Daarenboven wijst de Raad erop dat het verkrijgen van informatie over haar broer via externe bron op zich niet verklaart waarom verzoekende partij deze informatie op tegenstrijdige wijze aanbrengt bij de verhoren op het Commissariaat-generaal.

3.2.6.1. Vervolgens betoogt verzoekende partij dat het onredelijk en onzorgvuldig is om te eisen dat zij stukken bijbrengt ter staving van de door haar opgeworpen feiten, zoals een convocatie, gerechtelijke stukken of informatie van de rechtbank. Verwerende partij kan moeilijk volharden in de argumentering dat de plausibele verklaringen van verzoekende partij compleet terzijde dienen te worden geschoven nu er geen schriftelijk bewijs werd voorgelegd.

Verzoekende partij wenst er tevens aan te herinneren dat het niet wordt ontkend dat algemene kritiek of spot met de Iraanse autoriteiten wordt vervolgd en er een probleem bestaat met de vrijheid van meningsuiting voor Iraanse burgers.

3.2.6.2. De Raad constateert dat het verweer als zou het relaas van verzoekende partij als ongeloofwaardig worden bestempeld louter omwille van het gebrek aan bewijs elke feitelijke grondslag mist. Immers, de bestreden beslissing dient als geheel te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich deze beslissing kunnen dragen. Het is het geheel van de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en onwetendheden, gecombineerd met het ontbreken van overtuigende stavingsstukken, dat verhindert enig geloof te hechten aan het voorgehouden asielrelaas. In verband met het verwijt dat verwerende partij onredelijk en onzorgvuldig heeft gehandeld, verwijst de Raad meer specifiek naar hetgeen desbetreffend wordt gesteld onder de punten 3.2.9. en 3.2.10.

Verder ontkent verwerende partij inderdaad niet dat problemen kunnen ontstaan bij kritiek op of belediging van de Iraanse autoriteiten, doch wijst de Raad erop dat in hoofde van verzoekende partij aan een dergelijke problematiek om voormelde redenen volstrekt geen geloof kan worden gehecht.

3.2.7. Daar waar verzoekende partij nog opwerpt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de bevindingen van Amnesty International en de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties, die beiden gewag maken van een verslechterde mensenrechtensituatie, en eraan herinnert dat elk protest, verzet of kritiek op de autoriteiten hardhandig wordt aangepakt, merkt de Raad op dat een verwijzing naar de uiterst globale situatie in Iran zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie niet volstaat om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond. De door verwerende partij vastgestelde flagrante onwetendheden en tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het door haar voorgehouden asielrelaas verhinderen terecht hieraan enig geloof te hechten en laten niet toe haar de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

3.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas, waarop verzoekende partij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het

ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 26 en 27) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 21 april 2009, 21 augustus 2009 en 15 januari 2010 telkenmale de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft haar asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.2.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Het argument met betrekking tot de schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT